

Bir Altın Palmiye de izleyiciye

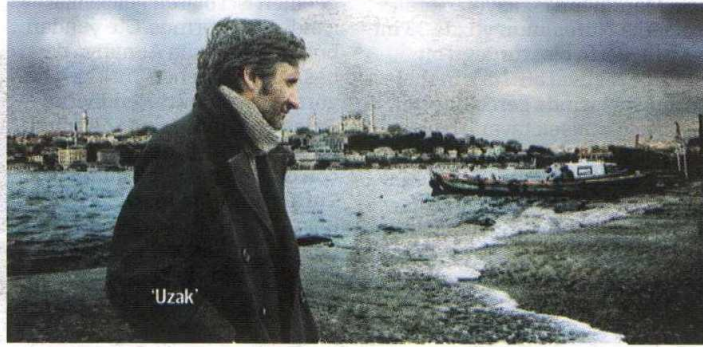
“Ceylan'ın Altın Palmiyesi'ne tanıdığım herkes sevindi. Ne de olsa yıllarca filmlerini sevmiş, sinemasını kararlılıkla savunmuştuk”

Cem Erciyes

Tuhaf, **Nuri Bilge Ceylan** bu kez en büyük ödülü, Altın Palmiye'yi almaya hepimiz üzülecektik. Cannes Film Festivali'nde Jüri Büyük Ödülü'nü iki kez almış, senaryo, yönetmenlik, oyunculuk ödüllerini film afişlerine yazmıştı. Neyse ki heyecanlı ödül gecesi mutlu sonla bitti. Tanıdığım herkes önceki gece **Nuri Bilge Ceylan** ziveye ulaştığı için çok mutluydu.

Türkiyeli sanatçıların kazandığı ödüllerden neden bu kadar mutlu oluyoruz? Eninde sonunda bunun milliyetçi bir yanı var. Takım tutmak gibi bir yanı da. **En azından aynı ülkede yetiştiğin, seninle aynı dili konuşan birinin başka milletlerin temsilcileri karşısında tercih edilmesinden kendine de pay çıkartıyorsun.** Hele bu tercih alanı Batıysa daha da önemli oluyor. Ne de olsa işin arkasında birkaç yüz senelik kendini kabul ettirme meselesi yatıyor. Ceylan'ın hiçbir filmi seyretmemiş, ya da seyretse bile sevmemiş, hatta onu alay konusu etmiş olanların bile gerçekten bu ödüle sevinmesinin nedeni bu. Benim için ödül mutluluğunun daha saf ve doğal başka bir sebebi var. O da sevdiğin bir sanatçının başkaları tarafından da beğenilmesinden duyulan kişisel mutluluk. Daha ilk filmlerinden itibaren takip ettiğin, sevdiğin, tavsiye ettiğin, hakkında yazılar okuyup yazdığın, beğenmeyenlere karşı savunduğun, onun gibi çok beğenen başkalarıyla yaşadığın duygudaşlığı bir dayanışmaya, dostluğa, hatta bazen aşka taşıdığın sanatçının 'en iyi' ilan edilmesinden kendimize de ister istemez pay çıkartıyoruz. Beğenilerimizde ne kadar haklı olduğumuzu görmek, salt bir izleyici olarak da gurur duyduğumuz biraz anlamsız bir başarı duygusu veriyor.

'Nuri Bilge Ceylan filmi gibi.' diye bir laf vardır. **Hani onların durmuş gibi olduğu, zamanın yavaşladığını hissettiğimiz ve hayatın, doğanın bir küçük detayına odaklanıp düşüncelere daldığımız o haller var ya;** işte o haller bana hep Ceylan sinemasının aslında ne kadar da gerçekçi ve doğal olduğunun ispatı gibi gelir. Bambaşka bir görsellik, zaman algısı, diyaloglar ve insana dair felsefi meseleler. **Nuri Bilge Ceylan** filmlerini hem güzel hem de izlemesi zor kılan şeyler bunlar. Onun kendi sinemasını oluşturmasını, bir büyük sinemacıya dönüşmesini sağlayan da tabii ki bu benzersiz olma hali. Altın Palmi-

ye'yi veren jüri başkanı Jane Campion ilginç bir şeye dikkat çekmiş: **Ceylan başka sinemacıları kıskandıracak kadar dürüst.** İnsanları anlatırken onların bencilliklerini, acımasızlıklarını, tutkularını, aldurmazlıklarını hakikaten rahatsız edici bir dürüstlük anlatıyor.

'Mayıs Sıkıntısı'ndaki sinemacı, 'Uzak'taki fotoğrafçı, İklimler'deki erkek için başka ne denebilir ki...

Kendinden emin bir sinemacı olarak yıllarca ince ince işlerini ördü. Büyük ekiplerin ve bütçelerin gerektiği bir alanda küçücük de olsa kendi bildiği filmleri yaptı. Küçük arkadaş çevresi, ailesi onun senaryo ekibi, oyuncularını belki set işçileri filan oldu. Yaptığı işe güvenen biri olarak hep kendisi için en iyisini istedi. Kısa filmi 'Koza'dan itibaren dünya festivallerine filmlerini yolladı, gerekli ilişkileri kurdu, yaptığı işin görülmesini sağladı. Neyse ki en baştaki kısa filmi de, ailesiyle kendi memleketinde çektiği erken dönem filmleri de beğenildi, küçüklü büyüklü ödüller aldı. Ama bütün bu 15 senelik sürece baktığımızda

Nuri Bilge Ceylan'ın hem sinemasını, hem başarısını ilmek ilmek ördüğü açık. **Öyle hiç beklenmedik bir anda kocaman bir ödül almadı.** Yavaş yavaş tırmandı, sinemasını da değiştirip geliştirdi, ödüllerini, unvanlarını ve izleyicisini de büyüttü. Hakikaten kendi kozasında

kendini oluşturan bir sinema adamı oldu. Çok görünen, çok bilinen, kalabalıklar içinde biri olmayı hiç istemedi.

Belli ki bundan sonra da böyle bir yol yürüyecek. Her seyredenin 'uzunluğunu hiç hissetmiyorsun' diye anlattığı filmi biz Türkiyeli sinemaseverler ne zaman nerede izleyeceğiz bilmiyorum, ama çok da merak ediyorum. **İlk kez ünlü ve iddialı oyuncularla çalıştığı, ilk kez bol diyalog yazdığı bu filmi sanıyorum onun sinemasında yeni bir sayfa da açıyor.** Bu sayfa filminin kitleselleşmesini sağlar mı, hayır tabii ki. Ama umarım ki bu kez Fransa'dan daha fazla Türkiye'de izlenir. Ben de **Nuri Bilge Ceylan** severler kulübü biraz daha kalaba-

cem.erciyes@radikal.com.tr